

“ನಾನು ದಮಯಂತಿಯ ಮಗಳೆಂದು ಗೊತ್ತಿದ್ದೂ, ದೊಡ್ಡವರನ್ನ ಒಪ್ಪಿಸಿ ನನ್ನ ಮದುವೆಯಾಗ್ಗೀನಿ ಅಂದ, ಸಂತೋಷ್ ಪುಮ್ ಸಾಮರ್ಲಕೋಟ ಎನ್ನುವವನೊಬ್ಬ. ಅಫ್‌ಕೋರ್ಸ್, ನನ್ನ ನಡತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಬಂದನೆಂದು ಬೇರೆ ಹೇಳಬೇಕಿಲ್ಲ” — ಹೇಳಿದ.

“ಮತ್ತಿನ್ನೇನು? ದಯೆ ತೋರಿದನಲ್ಲ. ಒಳಿತಾಯಿತು. ನಿನ್ನ ಮುಖಕ್ಕೆ ಮದುವೆ ಬೊಟ್ಟಿನ ಜೊತೆ, ಒಂದು ತಾಯಿ ಮಚ್ಚೆಯನ್ನೂ ಇಟ್ಟುಬಿಟ್ಟು, ಆ ಮಚ್ಚೆಯನ್ನು ಎಂದು ಹೇಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೋ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿದ್ದವನು. ನೀನು ಜೀವನ ಪೂರ್ತಿ ಅವನಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ಇರುತ್ತೀ. ಎಂದಾದರೂ ನಿನ್ನ ಓದು, ನಿನ್ನ ಜಾಣ್ಮೆ, ನಿನ್ನ ಉದ್ಯೋಗ ನೆನಪಾಗಿ ನೀನು ಹೌಹಾರಿದರೆ, ಆ ತಾಯಿ ಮಚ್ಚೆ ಒಂದು ಪೇಪರ್ ವೇಟಿನ ಹಾಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತೆ.”

“ಅಮ್ಮ ನಮ್ಮನ್ನು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ಹೇಗೆ ಬಿಟ್ಟುಹೋದಳು ಅಣ್ಣಾ?” ಎನ್ನುತ್ತಾ ನಾನು ಮತ್ತೆ ಮೊದಲಿಗೆ ಬಂದೆ. ಅವನಿಗೆ ಹಾಗೆ ಕೇಳಿ ಒಂದಿಷ್ಟು ತತ್ತಬೋಧೆಯನ್ನು ಪಡೆದರೆ ನನಗೆ ಏನೋ ಸಮಾಧಾನ. ನನ್ನ ಸವೆದು ಹೋದ ಪ್ರಶ್ನೆ, ಅವನ ಯಾವತ್ತಿನ ಅದೇ ಉತ್ತರ, ದೃಢವಾದ ಅವನ ದನಿ.

“ಮರೆತು ಹೋದಳೆಂದು ಯಾಕೆ ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿ? ನಮ್ಮ ಹಾಗೆಯೇ ತಾನೂ ನೆನೆಯುತ್ತಾ ಇದ್ದಿರಬಹುದಲ್ಲವಾ? ತನ್ನ ಬಾಳನ್ನು ತನ್ನಿಷ್ಟದಂತೆ ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಕ್ಕು ಆಕೆಗೆ ಇದೆಯಲ್ಲವಾ ಅಮ್ಮ, ನಮಗಾಗಿ, ಕೇವಲ ನಮಗಾಗಿ ಆಕೆಗೆ ಏನೆಲ್ಲಾ ಹಾಳು ತ್ಯಾಗಗಳನ್ನು ತಳಕುಹಾಕಬಾರದಲ್ಲವಾ! ಅವಳು ಯಾಕೆ, ಯಾವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋದಳೆಂದು ನಮಗೆಂದೂ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ, ಅವಳಾಗಿಯೇ ಹೇಳುವ ವಿನಃ. ಇನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡು. ಎಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಅವಳು ಚೆನ್ನಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಬೇಡಿಕೋ...”

“ಮತ್ತೆ ನಾನು ಅನುಭವಿಸಿದ ಕ್ಷೋಭೆಯ ಮಾತೇನು?”

“ಬಹುಶಃ ಅವಳು ನಮ್ಮ ಬಳಿಯೇ ಇದ್ದುಬಿಟ್ಟಿದ್ದರೆ, ತಾನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಕ್ಷೋಭೆಯ ಮಾತೇನು?”

ನನ್ನ ಬಳಿ ಉತ್ತರವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಬಳಿ ಯಾವ ಉತ್ತರವಿದೆಯೋ!

ಪಿ. ಸತ್ಯವತಿ

ತೆಲುಗಿನ ಮುಖ್ಯ ಲೇಖಕಿ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಉಪನ್ಯಾಸಕಿಯಾಗಿ ನಿವೃತ್ತರು. ಕಥಗಾರ್ತಿಯಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಮುಖ್ಯ ಕೃತಿಗಳು: ‘ಗೊಡುಗು’, ‘ಇಲ್ಲಲಕಗಾನ್’, ‘ಮಂತ್ರನಗರಿ’, ‘ಸತ್ಯವತಿ ಕಥಲು’. ಅನುವಾದಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿರುವ ಸತ್ಯವತಿಯವರು ಕೇಂದ್ರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿಯ ಅನುವಾದ ಪುರಸ್ಕಾರ, ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಕುವೆಂಪು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಪುಶಸ್ತಿ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಪುಸ್ತಕ ಆಂಧ್ರ ಪ್ರದೇಶದ ವಿಜಯವಾಡದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿದ್ದಾರೆ.

ಅಜಯ್ ವರ್ಮಾ ಅಲ್ಲೂರಿ

ಮೂಲತಃ ರಾಯಚೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯ ಸಿಂಧನೂರಿನವರು. ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರಕಟಿತ ಕೃತಿಗಳು: ‘ಗಗನಸಿಂಧು’, ‘ಡಯಾನಾ ಮರ’, ‘ಕಲಿ ಕನ್ನೀಟಿ ವಾಟ’, ‘ವಿಮುಕ್ತ’, ‘ನಾಲ್ಕನೇ ಎಕರೆ’. ಪುಸ್ತಕ ಹೈದರಾಬಾದ್‌ನ ಕೇಂದ್ರೀಯ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ತೌಲನಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.